

Een onvergetelijke dag

Elin Hilderbrand bij Boekerij:

Een prachtige dag
Eilandliefde
Die onvergetelijke zomer
Op blote voeten
Een warm weerzien
Een paradijs aan zee
Een weekend aan zee
Zomerzuszjes
Kijk niet om
Een onvergetelijke dag

Elin Hilderbrand

Een onvergetelijke dag

De mooiste dag van je leven kan wel eens heel anders verlopen dan je voor ogen had

ISBN 978-90-225-8254-1
ISBN 978-94-023-1024-5 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Perfect Couple*
Vertaling: Nellie Keukelaar-van Rijsbergen
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2018 Elin Hilderbrand
© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam
Deze uitgave is mede tot stand gekomen door Sebes & Bisseling
Literary Agency

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van
druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder vooraf-
gaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Chuck en Margie Marino
Een perfect stel bestaat niet, maar jullie komen een eind
in de richting.
Liefs, voor altijd, xo

Zaterdag 7 juli 2018, 5.53 uur

De politiecommissaris

Een telefoontje op zaterdagochtend voor zes uur betekent nooit iets goeds, hoewel het geen onbekend fenomeen is tijdens een feestweekend. Politiecommissaris Ed Kapenash van het politiebureau van Nantucket heeft de festiviteiten op 4 juli al vaker verkeerd zien aflopen. Wat het meest voorkomt, is dat iemand een vinger verliest bij het afsteken van vuurwerk. Soms is het ernstiger. Er was een jaar dat er een zwemmer verdronk in de getijdenstroom. Een ander jaar dronk een man tien shotjes Patrón Añejo, waarna hij op het dak van het Allserve-gebouw een achterwaartse salto maakte en op zo'n ongelukkige wijze in het water terechtkwam dat hij zijn nek brak. Gewoonlijk kun je een hele touringcar vullen met dronkaards en mensen die de openbare orde verstoren, en dan zijn er nog wat vechtpartijen, waarvan sommige zo uit de hand lopen dat de politie erbij gehaald moet worden.

Als de telefoon gaat, zijn Andrea en de kinderen nog diep in slaap. Chloe en Finn zijn zestien, een leeftijd waarbij de politiecommissaris het achteraf bezien met zijn eigen kinderen gemakkelijk heeft gehad, beseft hij nu. Chloe en Finn – die eigenlijk de kinderen zijn van Andrea's nicht Tess en de man van Tess, Greg, die negen jaar geleden bij een bootongeluk zijn omgekomen – blijken een grotere uitdaging te zijn. Finn heeft een vriendin, Lola Budd, en hun prille liefde zet het hele huishouden op zijn kop. Finns tweelingzus, Chloe, heeft een vakantiebaantje en werkt voor

Siobhan Crispin van Island Fare, het drukste cateringbedrijf op Nantucket.

De politiecommissaris en Andrea hebben het piekeren over de tweeling eerlijk verdeeld. Andrea is bang dat Finn Lola Budd zwanger zal maken (hoewel de politiecommissaris Finn ongemakkelijk een enorme doos condooms heeft overhandigd waarbij hij streng had gezegd: 'Gebruik ze. Elke keer.'). De politiecommissaris vreest dat Chloe aan de drank of drugs raakt. De politiecommissaris heeft al zo vaak gezien hoe de levensmiddelen- en drankindustrie nietsvermoedende werknemers in verleiding brengt. Op Nantucket mag op ruim honderd plekken alcohol worden verkocht. In plaatsen van vergelijkbare omvang in Massachusetts zijn dat er gemiddeld twaalf. Als vakantieoord staat het eiland bekend om zijn feestcultuur, vrolijkheid en overdaad. Het valt binnen het takenpakket van de politiecommissaris om in de week voor het schoolbal op de middelbare school een praatje te komen houden over verslaving. Dit jaar zaten Finn en Chloe beiden in de zaal en na afloop keurden ze hem geen blik waardig.

Hij voelt zich doorgaans te oud voor de enorme verantwoordelijkheid van tieners opvoeden, en indruk op ze maken is beslist niets voor hem.

De politiecommissaris loopt met zijn telefoon naar het terras achter het huis, met in westelijke richting uitzicht op beschermd moerasland. Hier kan hij privégesprekken voeren, vangen alleen epauletspreuwen en veldmuisjes zijn woorden op. Je kunt hier prachtig de zonsondergang zien, maar helaas niet de oceaan.

Hij neemt op. Het is brigadier Dickson, een van de beste medewerkers op het politiebureau.

'Ed,' zegt hij, 'we zitten met een drijvend stoffelijk overschot.'

De politiecommissaris sluit zijn ogen. Dickson was degene die hem kwam vertellen dat Tess en Greg dood waren. Brigadier Dickson heeft er geen moeite mee om slecht nieuws te brengen, sterker nog, hij lijkt ervan te genieten.

'Ga door,' zegt de politiecommissaris.

‘Blanke vrouw, ene Merritt Monaco. Negenentwintig jaar oud, woonachtig in New York, was hier op Nantucket voor een bruiloft. Is vlak voor de kust drijvend, met het hoofd omlaag, aangekomen ter hoogte van Monomoy Road 333, waar de bruiloft zal plaatsvinden. Doodsoorzaak lijkt verdrinking. Degene die het doorbelde was Roger Pelton. Je kent Roger toch wel, die man die dure bruiloften organiseert?’

‘Ja, die ken ik,’ zegt de politiecommissaris. De politiecommissaris en Roger Pelton zijn beiden lid van de Rotaryclub.

‘Roger vertelde me dat het zijn gewoonte is om ’s ochtends vroeg bij elke trouwlocatie te gaan kijken,’ zegt Dickson. ‘Toen hij daar aankwam, hoorde hij gegil. Het bleek dat de bruid probeerde het lichaam uit het water te trekken. Roger heeft nog geprobeerd de vrouw te reanimeren, maar ze was dood, zei hij. Hij denkt dat ze al een paar uur dood was.’

‘Dat mag de patholoog bepalen,’ zegt de politiecommissaris. ‘Monomoy Road 333 zei je?’

‘Het is een landgoed,’ zegt Dickson. ‘Een groot huis, twee gastenverblijven en een zwembadhuis. Het heet Summerland.’

Summerland. De politiecommissaris kent het bord, hoewel hij nooit in het huis is geweest. Dat is het duurste gedeelte van Monomoy Road. De bewoners daar hebben doorgaans geen problemen waar de politie voor nodig is. De huizen zijn voorzien van geavanceerde beveiligingssystemen en de bewoners zijn discreet, waardoor eventuele problemen verborgen blijven.

‘Weet iedereen het al?’ vraagt de politiecommissaris. ‘De staatspolitie? De patholoog?’

‘Ja,’ zegt Dickson. ‘De Griek is onderweg naar het adres. We hebben geluk dat hij gisteravond op het eiland was. Cash en Elsonhurst hebben tot maandag vrij en ik heb er net een dubbele dienst op zitten, dus ik weet niet wie je verder nog kunt vragen. De anderen hebben een kater...’

‘Dat komt straks wel,’ zegt de politiecommissaris. ‘Heeft de vrouw familie die ingelicht moet worden?’

‘Dat weet ik niet,’ zegt Dickson. ‘De bruid was zo overstuur dat ik tegen het ambulancepersoneel gezegd heb dat ze haar mee moesten nemen naar het ziekenhuis. Ze had dringend een kalmeringsmiddel nodig. Ze kon amper ademhalen, laat staan praten.’

‘Dit mag pas in de krant nadat we de nabestaanden hebben ingelicht,’ zegt de politiecommissaris. Dat is een klein lichtpuntje, want de politiecommissaris moet niet hebben dat Jordan Randolph van de *Nantucket Standard* op de plaats delict gaat rondneuzen. De politiecommissaris kan er niet over uit dat hij het bericht op de politicscanner gemist heeft. In de loop der jaren heeft hij met betrekking tot de politicscanner een enge radar ontwikkeld. Hij weet, zelfs in zijn slaap, wat zijn aandacht vergeet en wat hij aan anderen kan overlaten. Maar nu zit hij met een stoffelijk overschot.

Ze zijn wettelijk verplicht ervan uit te gaan dat er kwade opzet in het spel is, al zijn geweldsmisdrijven op Nantucket zeldzaam. In de bijna dertig jaar dat de politiecommissaris op dit eiland werkt, heeft hij maar drie moorden meegemaakt. Dat is een per decennium.

Roger Pelton had het bericht doorgebeld. De politiecommissaris heeft Rogers naam onlangs nog horen vallen. Zeer recent zelfs, ergens in de afgelopen paar dagen. En een landgoed aan Monomoy Road, ook dat klinkt bekend. Maar waarom?

Hij hoort dat er op het raam wordt geklopt en aan de andere kant van de schuifpui ziet hij Andrea in haar nachthemd staan, die een beker koffie naar hem opsteekt. Chloe loopt achter haar door de keuken, in haar cateringuniform, bestaande uit een wit overhemd en een zwarte pantalon.

Is Chloe al wakker, denkt de politiecommissaris. Om zes uur ’s ochtends? Of was ze gisteravond zo laat thuis dat ze in haar kleren is gaan slapen?

Ja, nu weet hij het weer. Ze moest gisteravond werken bij een oefendiner. Het kwartje valt: Chloe had tegen de politiecommissaris gezegd dat het om een oefendiner aan Monomoy Road ging en

dat Roger de weddingplanner was. Het is dezelfde bruiloft. De politiecommissaris schudt zijn hoofd, ook al weet hij als geen ander dat het een klein eiland is.

‘Die vrouw die gevonden is, logeerde die op het landgoed waar vandaag de bruiloft plaatsvindt?’ vraagt de politiecommissaris.

‘Ja,’ zegt Dickson. ‘Ze was het belangrijkste bruidsmeisje. De bruiloft zal wel worden afgeblazen.’

Andrea, die wellicht de uitdrukking op het gezicht van de politiecommissaris herkent, stapt het terras op, geeft Ed zijn beker koffie en gaat weer naar binnen. Chloe is verdwenen. Ze is waarschijnlijk naar boven gegaan om te douchen voor ze gaat werken, al zal dat werk niet doorgaan. Zulk nieuws verspreidt zich snel. Siobhan Crispin kan elk moment bellen.

Wat heeft Chloe nog meer over die bruiloft verteld? Een van de families is Brits. De moeder is beroemd. Van films? Van het theater? Schrijft ze toneelstukken? Iets in die richting.

De politiecommissaris neemt de eerste slok van zijn koffie. ‘Dickson, je bent daar toch nog? Heb je, afgezien van de bruid en Roger, nog andere mensen gesproken?’

‘Ja, ik heb de bruidegom gesproken,’ zegt Dickson. ‘Die wilde met de bruid mee naar het ziekenhuis, maar hij ging eerst een van de gastenverblijven binnen om zijn portemonnee en zijn telefoon te pakken en kwam me daarna vertellen dat de getuige vermist wordt.’

‘Vermist?’ zegt de politiecommissaris. ‘Zou het kunnen dat er twee doden zijn?’

‘Ik heb met mijn verrekijker een paar honderd meter van het water en het strand afgespeurd,’ zegt Dickson. ‘Niets te zien. Maar op dit moment zou ik zeggen dat alles mogelijk is.’

‘Zeg tegen de Griek dat hij op me moet wachten,’ zegt de politiecommissaris. ‘Ik kom eraan.’

Vrijdag 6 juli 2018, 9.15 uur

Greer

Greer Garrison Winbury is dol op traditie, protocol en decorum, maar voor de bruiloft van haar jongste zoon vindt ze het prima om die drie aspecten overboord te zetten. Het is gebruikelijk dat de ouders van de bruid de bruiloft regelen en betalen, maar dan zou het bij Benji en Celeste uitdraaien op een huwelijksvoltrekking in een kapel in een overdekt winkelcentrum, gevolgd door een receptie bij TGI Fridays.

Je bent een ontzettende snob, Greer, zegt haar man, Tag, graag. Greer vreest dat het waar is. Maar bij Benji's bruiloft moest ze wel ingrijpen. Moet je kijken wat ze te verduren had gekregen toen Thomas met Abigail Freeman trouwde: een Texaanse bruiloft, waarbij meneer Freeman liep te pronken met zijn olieged. Er waren driehonderd gasten bij het welkomstfeest in de Salt Lick BBQ – Greer hoopt dat ze nooit meer naar een restaurant hoeft dat de Salt Lick BBQ heet – waar de dresscode 'Texas casual' was en toen Greer aan Thomas had gevraagd wat dat in vredesnaam inhield, had hij gezegd dat ze een spijkerbroek aan moest.

Een spijkerbroek op een feest ter gelegenheid van de bruiloft van haar oudste zoon? Greer had een ivoorkleurige pantalon met wijde pijpen aangetrokken, en pumps met hoge blokhakken van het merk Ferragamo. De ivoorkleurige pantalon bleek een slechte keuze te zijn, want van de gasten op dit welkomstfeest werd verwacht dat ze de spareribs met hun handen aten. Er waren juichkre-

ten opgegaan toen als verrassing de countryzanger George Strait kwam optreden, die door iedereen 'de koning van de countrymuziek' werd genoemd. Greer heeft nog altijd geen idee hoeveel meneer Freeman heeft neergeteld voor het optreden van de koning van de countrymuziek, en dat voor iets wat niet eens tot de gebruikelijke bruiloftsonderdelen behoorde.

Terwijl Greer in de Defender 90 (Tag had de vintage Defender laten restaureren en uit Engeland laten overkomen) naar de haven rijdt om Celestes ouders, Bruce en Karen Otis, van de veerboot te halen, zingt ze mee met de radio: 'Hooked on a Feeling' van B.J. Thomas.

Dit weekend vervult Greer in feite niet alleen de rol van moeder van de bruidegom maar ook die van moeder van de bruid, want ze heeft honderd procent de leiding. Ze is geen enkele keer op weerstand gestuit, ook niet van Celeste. Op al haar voorstellen had ze als reactie hetzelfde sms'je gekregen: *Klinkt goed*. (Greer heeft een hekel aan sms'en, maar als je met millennials wilt communiceren, moet je ouderwetse concepten zoals iemand telefonisch spreken laten varen.) Greer moet toegeven dat het met het kleurenschema, de uitnodigingen, de bloemen en de cateraar allemaal veel soepeler was verlopen dan ze had verwacht. Het is alsof het om haar eigen bruiloft gaat, maar dan tweeëndertig jaar later... zonder bazige moeder en oma die erop hadden gestaan dat er in de middag een receptie zou zijn in de snikhete tuin van Swallowcroft, en zonder verloofde die zijn vrijgezellenavond per se de avond voor de bruiloft had gewild. Tag was om zeven uur 's ochtends thuisgekomen en rook naar Bushmills en Chanel No. 9. Toen Greer in huilen was uitgebarsten en had willen weten of hij het lef had gehad om de nacht voor de bruiloft seks met een andere vrouw te hebben, had Greers moeder haar apart genomen en tegen haar gezegd dat je in een huwelijk alleen moeilijk moest doen over zaken die écht belangrijk waren.

Zorg ervoor dat je op belangrijke punten je zin krijgt, had haar moeder gezegd.

Greer heeft geprobeerd in de gaten te houden of Tag haar wel trouw is, hoewel dat door het charisma dat haar man uitstraalt een vermoeiende bezigheid is. Greer heeft nooit hard bewijs van misstappen gevonden, maar ze heeft wel vermoedens. Zo vraagt ze zich momenteel af of hij iets heeft met Featherleigh Dale, die over een paar uur vanuit Londen op Nantucket zal aankomen. Als Featherleigh zo dom en achteloos is om de zilveren gevlochten ring met roze, gele en blauwe saffieren te dragen – Greer weet precies hoe de ring eruitziet want Jessica Hicks, de juwelenontwerpster, heeft haar een foto van die ring laten zien – zal Greers voorgevoel bevestigd worden.

In Union Street rijdt het verkeer langzamer dan Greer had verwacht. Ze had ruimer de tijd moeten nemen. Ze mag niet te laat komen om meneer en mevrouw Otis op te halen. Greer heeft de ouders van Celeste nog nooit ontmoet en ze wil graag een goede eerste indruk maken en hen niet over de Straight Wharf laten dolen tijdens hun eerste bezoek aan het eiland. Greer had erover ingezet of het wel een goed idee was om de bruiloft vlak na Onafhankelijkheidsdag te houden, maar het was het enige weekend in de hele zomer dat het kon en ze konden de bruiloft niet tot de herfst uitstellen omdat Karen, de moeder van Celeste, uitgezaaide borstkanker heeft. Niemand weet hoelang ze nog heeft.

Het nummer is afgelopen, het verkeer komt tot stilstand en het akelige voorgevoel dat Greer tot nu toe op een afstand heeft weten te houden, steekt in alle hevigheid de kop op. Gewoonlijk zijn er maar twee dingen waar Greer zich zorgen over maakt: haar man en het schrijven. Het schrijven lost zich altijd vanzelf op (afgezien van dalende verkoopcijfers, maar goed, het is Greers taak om detectives te schrijven, niet om ze te verkopen). Nu maakt ze zich echter zorgen om... tja, de kern van haar onrust ligt bij Celeste. Het gemak waarmee Greer het organiseren van deze bruiloft naar zich toe heeft kunnen trekken lijkt opeens verdacht. Zoals Greers moeder altijd zei: als dingen te mooi lijken om waar te zijn, schuilt er meestal een addertje onder het gras.

Het is alsof Celeste de bruiloft onbelangrijk vindt. Volkomen onbelangrijk. Hoe had Greer deze mogelijkheid vier maanden lang kunnen negeren? Ze had geredeneerd dat Celeste zo verstandig was zich te voegen naar Greers goede smaak, of daar veel vertrouwen in had. Of dat het Celeste er alleen maar om ging dat de bruiloft zo gauw mogelijk kon plaatsvinden vanwege de ziekte van haar moeder.

Nu schieten haar ook andere zaken te binnen, bijvoorbeeld dat Celeste kort nadat er een datum was geprikt, opeens was gaan stotteren. Het begon met dat Celeste bepaalde woorden en zinnestukjes ging herhalen, maar inmiddels is het stukken erger en Celeste zit er echt mee. Als ze bij een lastige medeklinker blijft hangen, gaat ze blozen.

Greer had aan Benji gevraagd of het stotteren problemen op haar werk opleverde. Celeste is adjunct-directeur bij de Bronx Zoo en moet wel eens een praatje houden voor bezoekers – door de week meestal aan schoolkinderen en in het weekend aan buitenlandse bezoekers – en dus moet ze langzaam en duidelijk praten. Benji had geantwoord dat Celeste op haar werk nauwelijks stottert. Dat gebeurt vooral thuis en bij sociale gelegenheden.

Dat had Greer aan het denken gezet. Als je op je achtentwintigste plotseling ging stotteren kwam dat door... Tja, waardoor? Het moest ergens op duiden. Greer had het direct in de detective gebruikt die ze aan het schrijven was: de moordenaar gaat uit schuldgevoel stotteren, wat mevrouw Dolly Hardaway, de vrijgezelle speurneus die de hoofdfiguur is in alle eenentwintig moordmysterieën die Greer heeft geschreven, opvalt. Dat is allemaal goed en wel voor Greer, die de neiging heeft elke nieuwe ontmoeting en ervaring in haar boeken te verwerken, maar hoe was het in het echte leven voor Celeste? Wat is er aan de hand? Greer heeft het gevoel dat het stotteren verband houdt met de op handen zijnde bruiloft van Celeste en Benji.

Ze heeft geen tijd om daar verder over na te denken, want opeens komt er schot in het verkeer. Greer rijdt niet alleen vlug het

centrum in, ze vindt ook nog eens een parkeerplaats vlak bij waar de veerboot aanmeert. Ze heeft twee minuten over. Wat een geluk! Haar twijfels vervagen. Deze bruiloft, het verbinden van twee families in het feestelijkste weekend van de hele zomer, is voorbeschikt.

Karen

Van een afstand is het eiland Nantucket precies zoals Karen Otis het zich had voorgesteld: smaakvol, charmant, nautisch, klassiek. De veerboot vaart langs een stenen pier en Karen geeft Bruce een kneepje in zijn hand om aan te geven dat ze nu wil gaan staan en de paar passen naar de reling wil lopen. Bruce slaat zijn arm om Karens rug en helpt haar overeind. Hij is niet groot maar wel sterk. In 1984 was hij worstelkampioen van de staat Pennsylvania in de lichtgewichtklasse. Karen zag hem voor het eerst toen hij bij het zwembad van de Easton Area High School op het balkon zat. Ze deed de vlinderslag in de estafetteploeg van het schoolteam, dat altijd in de lunchpauze trainde, en toen ze uit het water kwam, kreeg ze Bruce in het oog, die, in een trainingsbroek en hoody, naar een sinaasappel zat te kijken die hij vasthad.

‘Wat doet die jongen?’ had Karen zich hardop afgevraagd.

‘Dat is Bruce Otis,’ had Tracy, die de rugslag deed, gezegd. ‘Hij is kampioen van het worstelteam. Ze hebben vanmiddag een wedstrijd en hij probeert aan te komen.’

Karen had een handdoek om haar middel geslagen en was de trap opgegaan om zichzelf voor te stellen. Zelfs als tweedejaars was ze al goed bedeed en ze was er dan ook vrij zeker van dat Bruce Otis bij de aanblik van haar in haar wedstrijdbadpak niet meer aan de sinaasappel, zijn gewicht of wat dan ook zou denken.

Bruce houdt Karen stevig vast en samen naderen ze de reling. Mensen zien hen aankomen, zien de om Karens hoofd gewikkelde

shawl – ze kan zich er niet toe zetten een pruik te dragen – en doen uit respect een paar stappen naar achteren om hun ruimte te geven.

Karen grijpt de reling met beide handen vast. Zelfs dat is een inspanning, maar ze wil goed zicht hebben nu ze er bijna zijn. De huizen langs het water zijn enorm, wel tien keer zo groot als het huis van Karen en Bruce aan Derhammer Street in Forks Township, in Pennsylvania, en al deze huizen hebben grijze cederhouten planken en strakke witte daklijsten. Sommige huizen hebben een rondlopend terras, andere hebben terrassen op verschillende hoogtes die in vernuftige hoeken zijn aangelegd en aan een Jenga-toren doen denken. Er zijn huizen met een prachtig groen gazon dat tot aan de stenen muur loopt, met daarvoor een privéstrandje. Bij elk huis wappert de Amerikaanse vlag en alles ziet er onberispelijk verzorgd uit. Nergens valt er een huis uit de toon, waar troep in de tuin ligt of het onderhoud te wensen overlaat.

Geld, denkt Karen. Waar komt al dat geld vandaan? Ze heeft genoeg levenservaring om te weten dat geluk niet te koop is – en gezondheid al helemaal niet – maar toch intrigeert het haar hoeveel geld deze huiseigenaren wel niet hebben. Om te beginnen zijn dit tweede huizen, dus er is ook een eerste huis – een herenhuis van rode baksteen in Manhattan, een villa in Georgetown, een landgoed aan de Main Line of een paardenboerderij in Virginia – en als je dan bedenkt hoe de huizenprijzen op dit prestigieuze eiland liggen... Daarna denkt Karen aan de inrichting van zulke huizen: de vloerkleden, de banken, de tafels en stoelen, de lampen, de hemelbedden, de Belgische lakens met een draaddichtheid van negenduizend, de sierkussens, de jacuzzi's, de geurkaarsen bij de jacuzzi's. (Celeste heeft Karen verteld dat er een luxer segment bestaat dan Yankee Candle. Kennelijk zijn er kaarsen die ruim vierhonderd dollar per stuk kosten. Van haar toekomstige schoonzus, Abby, had Celeste zo'n kaars gekregen als verlovingsgeschenk en toen Celeste aan Karen had verteld dat een Jo Malone-kaars met dennen-en-eucalyptusgeur vierhonderdzeventig dollar kostte,

had Karen gejouwd. Dat was bijna net zo veel als Bruce voor zijn eerste auto had betaald, een Chevy Nova uit 1969!)

En dan had je uiteraard personeelskosten: tuinarchitecten, schoonmakers, huisbewaarders, kindermisjes. En de auto's: Range Rovers, Jaguars, BMW's. De zeil- en tennislessen, jurken met smokwerk en monogram, zijden haarlinten, elk seizoen een nieuw paar bootschoenen. En dan al het eten in zulke huizen! Schalen met perziken en pruimen, kartonnen doosjes met aardbeien en bosbessen, versgebakken brood, quinoasalade, rijpe avocado's, biologische eieren, met vet dooraderde steaks en dampende rode kreeft. En boter, heel veel boter.

Karen houdt ook rekening met saaie dingen waar niemand graag aan denkt: verzekering, belasting, elektriciteit, kabel-tv, advocaten.

Deze families moeten elk wel vijftig miljoen dollar hebben, concludeert Karen. Minstens. Hoe kun je zo veel geld verdienen? Ze zou het aan Bruce kunnen vragen, maar wil hem niet onzeker maken. Niet nog onzekerder dan hij toch al is. Ze weet dat geld een gevoelig onderwerp is, want ze hebben geen geld. Toch zal Bruce de best geklede man op de bruiloft zijn, daar is Karen van overtuigd. Bruce werkt bij Neiman Marcus in het overdekte winkelcentrum, King of Prussia, op de kostuumafdeling. Hij krijgt dertig procent korting op zijn aankopen en die worden gratis vermaakt. Hij heeft zijn worstelaarsfiguur – brede schouders, slanke taille (hij heeft beslist geen bierbuik!) – weten te behouden en heeft dus een indrukwekkend silhouet. Als hij vijf centimeter langer was, had de assistent-bedrijfsleider ooit tegen hem gezegd, zou hij modellenwerk kunnen doen.

Bruce lijkt wel een vrouw met zijn voorliefde voor mooie kleding. Als hij met iets nieuws thuiskomt (wat vrij vaak gebeurt en wat Karen altijd verwarrend vond omdat ze eigenlijk geen geld voor nieuwe kleren hadden en er ook geen gelegenheden waren waar hij die zou kunnen dragen), vindt hij het leuk om er voor Karen een hele modeshow van te maken. Ze gaat dan op de rand van

het bed zitten – de laatste tijd ligt ze op het bed – terwijl Bruce zich omkleedt in de badkamer en dan naar buiten komt, één hand op zijn heup, en door de kamer paradeert alsof hij over de catwalk loopt. Karen schiet dan steevast in de lach. Inmiddels heeft ze door dat dit de reden is dat hij nieuwe pakken, overhemden, stropdassen, broeken en sokken koopt, om Karen op te vrolijken. En omdat hij er graag goed uitziet.

Vandaag, bij hun aankomst, draagt hij een zwarte G-Star-spijkerbroek met vouw en een zwart met turkooizen Robert Graham-paisleyoverhemd met contrasterende knalgroene manchetten, zwart-wit gestreepte sokken en zwartsuède Gucci-mocassins. Het is warm in de zon. Zelfs Karen, die het door de chemokuren tegenwoordig altijd koud heeft, heeft het warm. Bruce moet haast stikken van de hitte.

Er komt een vuurtoren in zicht die gehuld is in een Amerikaanse vlag, en dan ziet Karen twee kerktorens, een witte torenspits en een klokkentoren met een gouden koepel. In de haven liggen zeilboten van diverse afmetingen, sportvissersjachten met een katrol om tonijn mee omhoog te hijsen, speedboten en motorjachten.

‘Het lijkt wel een filmset,’ zegt Karen, maar haar woorden worden meegevoerd door het zeebriesje en Bruce hoort haar niet. Aan zijn gelaatsuitdrukking ziet ze dat hij net zo onder de indruk is als zij. Hij denkt waarschijnlijk dat ze sinds hun huwelijksreis tweeëndertig jaar geleden niet meer op zo’n betoverende plek zijn geweest. Ze was toen achttien, kwam net van de middelbare school, en nadat ze trouwkleiding hadden gekocht en de kosten voor de huwelijksvoltrekking hadden voldaan, hadden ze nog tweehonderdachtig dollar over om een week van weg te gaan. Ze kochten een sixpack mixdrankjes (dat drinkt nu niemand meer, maar o, wat was Karen dol geweest op een heerlijk koud flesje Bartles & Jaymes) en wat zakken chips – Bugles, Cool Ranch Doritos, Funyuns – waren in Bruce’ Chevy Nova gestapt, hadden zijn *Bat Out of Hell*-cd van Meat Loaf in de cd-speler gedaan en waren naar de kust gereden, terwijl ze beiden hard meezongen.